Gener 2020

«Ens tractaren amb una humanitat poc corrent» (Ac 28,2)

Dos-cents setanta-sis nàufrags arriben a les costes d'una illa del Mediterrani després de dues setmanes a la deriva. Estan xops, extenuats, han experimentat la impotència davant les forces de la natura i han vist la mort cara a cara. Entre ells hi ha un presoner camí de Roma per sotmetre's al judici de l'emperador.

Aquesta crònica no està extreta d'un noticiari dels nostres dies, sinó que és l'explicació d'una experiència de l'apòstol Pau, que és portat a Roma per coronar la seva missió d'evangelitzador a través del testimoni del martiri.

Ell, sostingut per la seva fe indestructible en la Providència, malgrat la seva condició de presoner, ha aconseguit confortar la resta de companys de desventura fins que han atracat en una platja de Malta.

Allí els habitants surten a rebre'ls, els acullen al voltant d'un gran foc perquè es refacin i després en tenen cura. A la fi de l'hivern, després de gairebé tres mesos, els donen tot el necessari perquè puguin reprendre el viatge segurs.

«Ens tractaren amb una humanitat poc corrent»

Pau i els altres nàufrags experimenten la humanitat càlida i concreta d'una població a la qual encara no ha arribat la llum de l'Evangeli. No és una acollida amb presses i impersonal, sinó que sap posar-se al servei de l'hoste sense prejudicis culturals, religiosos o socials. Per realitzar-la és indispensable la implicació personal i de tota la comunitat.

La capacitat d'acollir l'altre forma part de l'ADN de tota persona, com a criatura que porta impresa en si mateixa la imatge del Pare misericordiós; també quan la fe cristiana no s'ha encès encara o s'ha afeblit. És una llei escrita al cor humà, que la Paraula de Déu posa en relleu i valora des d'Abraham[1] fins a la sorprenent revelació de Jesús: «Era foraster, i em vau acollir»[2].

El mateix Senyor ens ofereix la força de la seva gràcia perquè la nostra voluntat fràgil arribi a la plenitud de l'amor cristià.

Amb aquesta experiència, Pau ens ensenya també a confiar en la intervenció providencial de Déu, a reconèixer i apreciar el bé rebut a través de l'amor concret de qui es creua en el nostre camí.

«Ens tractaren amb una humanitat poc corrent»

Aquest versicle del Llibre dels Fets dels Apòstols ha estat proposat per un grup de cristians de diferents Esglésies de l'illa de Malta com a lema per a la Setmana de pregària per la unitat dels cristians 2020[3].

Aquestes comunitats sostenen conjuntament nombroses iniciatives a favor dels pobres i dels migrants: distribució d'aliments, roba i joguines per als infants, lliçons de llengua anglesa per afavorir la inserció social. El seu desig és reforçar la capacitat d'acollida, però també alimentar la comunió entre els cristians de diferents Esglésies per testimoniar l'única fe.

I nosaltres, com testimoniem als germans l'amor de Déu? Com contribuïm a la construcció de famílies unides, ciutats solidàries, comunitats socials veritablement humanes? Això és el que Chiara Lubich ens suggereix:

«Jesús ens va demostrar que estimar significa acollir l'altre tal com és, de la mateixa manera que Ell va acollir cadascú de nosaltres. Acollir l'altre amb els seus gustos, les seves idees, els seus defectes, la seva diversitat. [...] Fer-li espai dins nostre, allunyant del nostre cor qualsevol prevenció, judici i instint de rebuig. [...] Mai no donem una glòria més gran a Déu que quan ens esforcem a acceptar el nostre proïsme, perquè llavors posem les bases de la comunió fraterna i res dona tanta joia a Déu com la veritable unitat entre les persones. La unitat atreu la presència de Jesús entre nosaltres i la seva presència ho transforma tot. Apropem-nos, llavors, a cada proïsme amb aquest desig d'acollir-lo amb tot el cor i d'establir-hi tard o d'hora l'amor recíproc»[4].

Letizia Magri

---

[1] Cf. *Gen* 18, 1-16

[2] *Mt* 25,35

[3] La setmana de pregària per la unitat dels cristians se celebra cada any: a l'hemisferi nord del 18 al 25 de gener i a l'hemisferi sud entre les festes de l'Ascensió i la de Pentecosta.

[4] C. Lubich, Paraula de vida de desembre 1986, en *Parole di Vita*, Fabio Ciardi ed., Città Nuova, Roma 2017, pp. 375-376 (propera publicació en castellà).